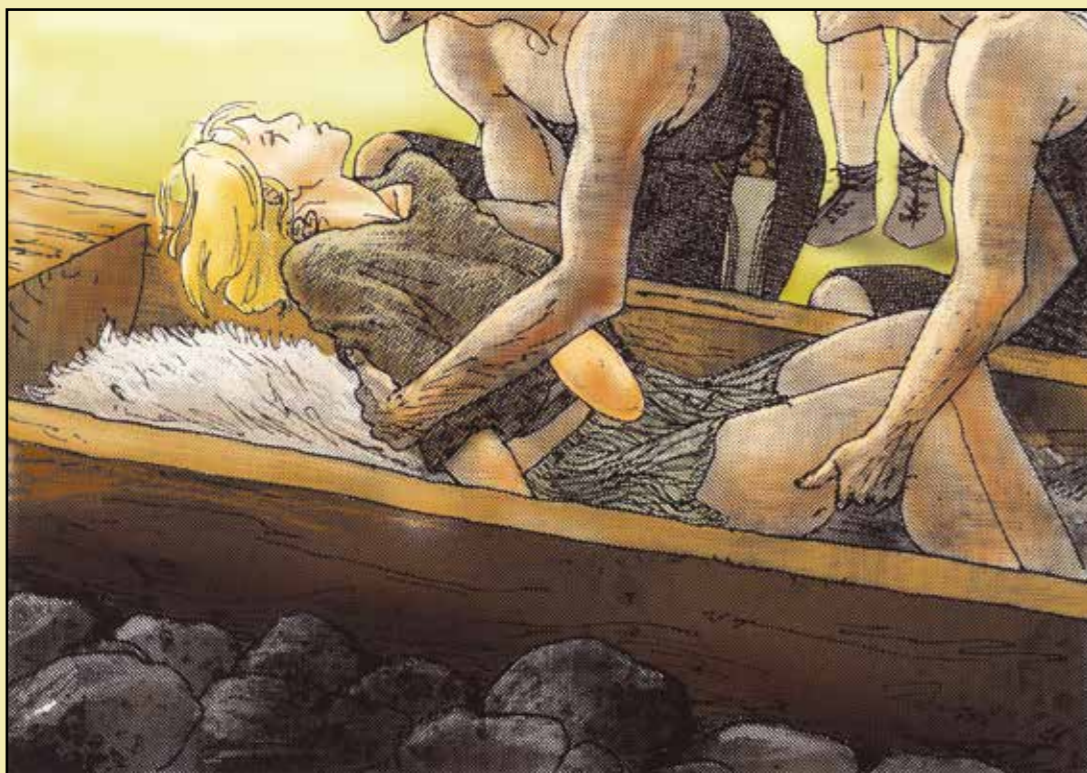

Sorring Loddenhøj

En bronzealdergravhøj 147 m. over havet

Scene fra en gravlæggelse i en udhulet egetræskiste, som det kunne have set ud i ældre bronzealder.
Tegning: Henrik Vester Jørgensen

Sorring Loddenhøj er en ca. 3.500 år gammel gravhøj fra den ældre del af bronzealderen. I dag ligger højen alene i et opdyrket agerlandskab. Oprindeligt var Loddenhøj en af tre gravhøje på den 147 m. høje bakke, med samme højde som Himmelbjerget.

I oldtiden var området tæt belagt med gravhøje. Indenfor bare 1 km. fra højen kendes til mere end 20 gravhøje, men kun tre af syv høje ved "Syvhøjgård" 700 m. nordvest for Loddenhøj og en enkelt høj midt imellem er bevaret til i dag. I den nordvendte skrænt i

Sorring Skov mod nord ses også dybe hulveje, som måske har rod helt tilbage til oldtidens færdsel over det højtliggende landskab, som gravhøjene kronede.

Bronzealderens højgruppe omkring Loddenhøj er et godt eksempel på de enorme ressourcer, som blev anvendt til højbyggeriet. Tørv fra store værdifulde græs- og engarealer blev anvendt til højene og byggeriet repræsenterer en storstilet fælles indsats i kultens tjeneste. Gravpladsen bør derfor også opfattes som samfundets samlingspunkt.

Højen har aldrig været udgravet, men fra lignende høje ved vi, at storhøjene fra begyndelsen af bronzealderen typisk blev rejst over begravelse i udhulede egekister. En høj som Loddenhøj rummer som regel adskillige begravelse fra stammesamfundets ledende slægter. Grave som blev medgivet rige gravgaver i form af våben, personligt udstyr og smykker i både bronze og guld. Da gravskikken omkring 1.000 f. Kr. skiftede til ligbrænding, blev gravurner med de brændte knogler ligeledes hensat i solsidens af de gamle høje.

Sorring Loddenhøj blev fredet allerede i 1860 - længe før Naturfredningsloven i 1937 som automatisk beskyttede alle synlige fortidsminder. Samtidig blev der på højens top etableret et målepunkt, som indgår i det såkaldte 1. grads opmålingsnet af Danmark. Til trods for nutidens satellit- og GPS-baserede opmålingsteknik, benyttes punktet stadig som et vigtigt referencepunkt. Under 2. verdenskrig benyttede den tyske besættelsesmagt højen som udkigs- og forsvarsstilling og i nyere tid har højen også fungeret som luftmeldepost.

Sorring Loddenhøj – A Bronze Age burial mound 147 m above sea level

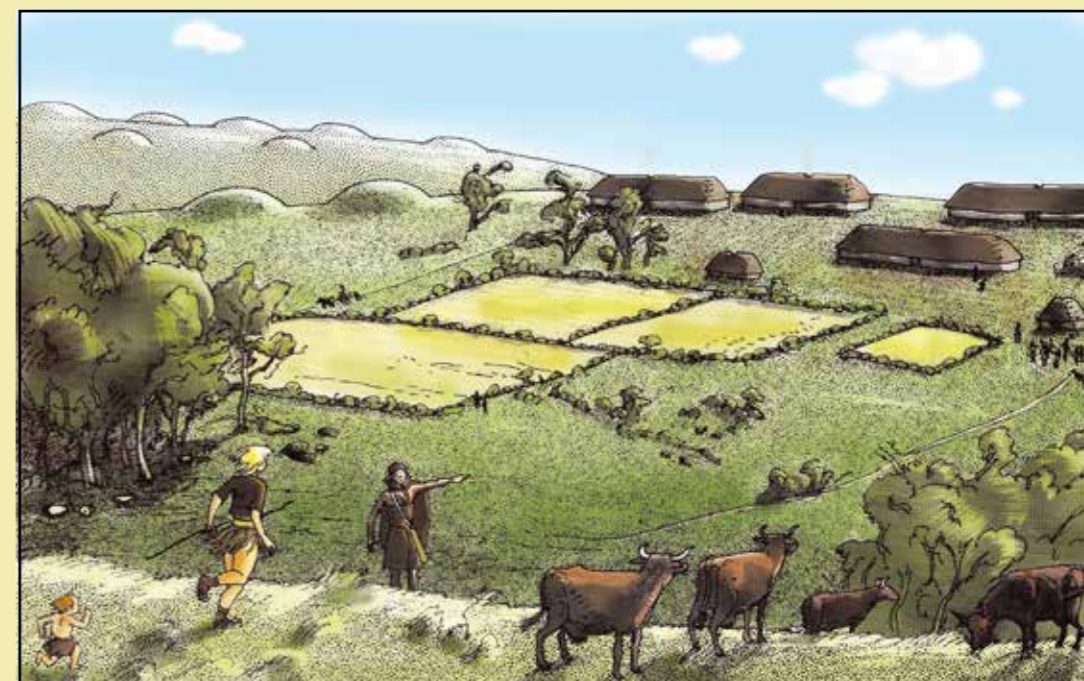

Welcome to Sorring Loddenhøj – an ancient burial mound from the Bronze Age, constructed around 3.500 years ago. The ridge on which Loddenhøj is located stands 147 m above sea level. Over 20 burial mounds were formerly located within a one-kilometre radius of Loddenhøj, but only five of these remain today. The others were ploughed away as a result of agricultural activities before the Protection Law of 1937 mandated the preservation of all visible ancient sites. Bronze Age society invested enormous amounts of resources into raising thousands of burial mounds, which clustered together in burial sites at most of the highest points in the landscape.

Although Loddenhøj has never been excavated, it no doubt contains numerous graves from the leading Bronze Age families of the area. The oldest

and deepest graves in the mound were probably coffins constructed from hollowed-out oak trees and accompanied by abundant grave offerings. Later, in the middle of the Bronze Age, around 1.000 BCE, inhumation was phased out in favour of cremation, and burnt bones in stone-built graves or burial urns were added to the mounds. The mounds were often expanded over time.

At the top of the hill stands a plinth used as a national measurement point. Loddenhøj received protection already in 1860 when the plinth was set up. During World War II, the German occupying forces used the mound as a look-out post and defensive position, and the mound has more recently been used as a warning station by the Danish Air Force.

Tegning: Henrik Vester Jørgensen

Bronzealderens åbne landskab

I bronzealderen greb agerbrug og kvægavl virkelig om sig. Bebyggelsen i solide langhuse begyndte at samle sig i det åbne overdrevslandskab, hvor kvæget græssede frit. De små marker blev opdyrket med en simpel ardplov og var frahegnet for at forhindre husdyrenes adgang. I modsætning til nutidens vendedrev opfurede ardploven blot jorden. Husdyrenes gødning var også vigtig til brug for markerne, som ofte havde lange brakperioder. Livsformen betød større bofasthed. De mange gravhøje samlet i grupper på landskabets højeste punkter vidner - ligesom den foregående bondestenalderes mange stendysser og jættestuer - om dette tilhørsforhold.